Lwów, dnia 31 sierpnia 1932 r.

Lwowski Dziennik Wojewódzki

Nr. 14.

T R E Ś Ć:

Dział urzędowy.

Dział nieurzędowy.

DZIAŁ URZĘDOWY.

172.

ZARZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 18 lipca 1932 r.

w sprawie przepisów miejscowych o połączeniu nieruchomości z wodociągiem miejskim i z kanałami ulicznemi oraz o warunkach korzystania z wodociągu i kanałów w mieście Drohobyczu.

Na podstawie art. 410 p. 9 i art. 415 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202) w brzmieniu, nadanem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86 poz. 663) zarządza się na wniosek Wojewody we Lwowie z dnia 30 września 1931 r. L. DRP. II-2970 z 1931 r., oparty na uchwale Tymczasowej Rady Powiatowej w Drohobyczu z dnia 3 lipca 1931 r. L. 4104/31 co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

A. Urządzenia wodociągowe.

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 1.

W nieruchomościach prywatnych, zabudowanych budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy, garaże, powinny być w terminie, który oznaczy Magistrat, urządzone przez właścicieli wodociągi domowe, połączone z wodociągiem miejskim, o ile nieruchomości te nie są zaopatrzone w wodę do użytku domowego, odpowiadającą warunkom dobrej wody do picia.

Termin ten liczyć się będzie od daty otwarcia wodociągu miejskiego w danej ulicy lub na danym placu.

Jeżeli na nieruchomościach, zabudowanych w chwili ułożenia rurociągu wodociągowego na odnośnej ulicy lub placu ibudynkami, określonemi wyżej w ustępie 1-ym, dokonywuje się nadbudowa, powiększenie lub przebudowa tych budynków, nieruchomości takie w każdym razie powinny być zaopatrzone w urządzenia wodociągowe przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanej, powiększonej lub przebudowanej.

§ 2.

Nieruchomości prywatne niezabudowane w chwili otwarcia miejskich rurociągów wodociągowych na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonemi w § 1, powinny być zaopatrzone w wodociąg domowy, połączony z wodociągiem miejskim, po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

§ 3.

O terminie otwarcia wodociągu miejskiego Magistrat powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości przy odnośnej ulicy lub placu.

§ 4.

Jeżeli właściciel nie wykona urządzeń wodociągowych na nieruchomości w terminie, ustalonym zgodnie z § 1, względnie w okresie, przewidzianym w § 2, Magistrat ma prawo wykonać te urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie wodociągowych urządzeń domowych z wodociągiem gminnym.

§ 5.

Połączenie urządzeń domowych z wodociągiem miejskim od wodomierza, lub miejsca na jego umieszczenie przeznaczonego, wykona Magistrat na koszt właściciela nieruchomości, który przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Magistrat. Połączenia te na przestrzeni od wentyla ulicznego stanowią własność gminy i będą na jej koszt utrzymywane. Wykonywanie wszelkiego rodzaju robót na tych połączeniach należy do Magistratu.

Wykonywanie robót przy budowie wodociągowych urządzeń domowych.

§ 6.

Wodociąg domowy powinien być wykonany przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia, stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem z dnia 7-go czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468).

Zwolnienia od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 7.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może Magistrat wyjątkowo zwolnić właściciela od obowiązku, określonego w § 1 i 2. Z ustaniem powodu zwolnienia od obowiązku wykonania urządzenia wodociągowego, zwolnienie traci moc obowiązującą.

Kolonjom robotniczym, właścicielom domów skromnie wyposażonych oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym, może Magistrat zezwolić do czasu zmiany charakteru zabudowania na urządzenie ich kosztem zamiast urządzeń wodociągów domowych wewnątrz nieruchomości — zdrojów wodociągowych, zasilanych z wodociągu miejskiego. Zdroje te ustawiane być mogą również na ulicach.

Otwarcie dopływu wody do wodociągowych urządzeń domowych.

§ 8.

Otwarcie dopływu wody po wykonaniu instalacji domowej dokonane zostaje przez Magistrat po sprawdzeniu należytego wykonania instalacji domowej, przeprowadzeniu próby na ciśnienie i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie. Wysokość ciśnienia próbnego zostaje ustalona na 8 atm.

Specjalne urządzenie do podnoszenia wody w domach wysokich.

§ 9.

W razie, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego okaże się niewystarczające dla podawania wody na najwyższe piętra wysokich budynków, muszą być zastosowane odpowiednie urządzenia, zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Istniejące domowe urządzenia wodociągowe.

§ 10.

Wykonane przed wejściem w życie niniejszych przepisów instalacje wodociągowe na nieruchomościach, mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu, o ile Magistrat uzna, że nie wykazują znacznych technicznych odchyleń od niniejszych przepisów, oraz o ile zadawalniająco wytrzymują próbę na 8 atm. ciśnienia.

Magistrat może zarządzić zasypanie istniejących studzień, dostarczających wodę do picia, o ile ustalonem przez komisję sanitarną zostanie, że woda, dostarczona przez te studnie, może szkodliwie oddziaływać na zdrowie ludzkie.

§ 11.

Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w zupełnym porządku. Wszelkie uszkodzenia instalacji powinny być niezwłocznie naprawione. Urządzenie odgałęzienia do pobierania wody na połączeniu przed wodomierzem jest zabronione. Właściciel nieruchomości jest odpowiedzialny za każde zewnętrzne uszkodzenie z powodu zamarznięcia.

O każdem zauważonem uszkodzeniu wodomierza właściciel nieruchomości jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić Magistrat.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości.

§ 12.

Magistrtowi wolno zarządzić wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w następujących wypadkach:

1) w razie stwierdzenia w instalacji domowej braków, grożących niebezpieczeństwem;

2) w razie stwierdzenia, iż woda w wodociągu jest zanieczyszczona w sposób dla zdrowia szkodliwy;

3) w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu wody do hydrantów pożarnych.

Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

Braki w instalacji, wymienione w p. 1, powinny być przez właściciela nieruchomości w terminie tygodniowym usunięte, w przeciwnym razie Magistrat ma prawo usunąć je na koszt właściciela.

Przerwy w dostarczaniu wody.

§ 13.

Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą, jakoteż i roboty, przedsiębrane przez Magistrat dla rozszerzenia lub naprawy miejskiego wodociągu, lub spowodowane przyczynami, wskazanemi w § 12, nie mogą stanowić powodu do żądania odszkodowania przez właścicieli nieruchomości.

O zamierzonej przerwie będą zainteresowani możliwie na czas zawiadomieni.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.

§ 14.

Upoważnieni pracownicy Magistratu mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 i 18 do wszystkich pomieszczeń, gdzie znajdują się części instalacji domowej, od godziny zaś 18-tej do godz. 8-mej tylko wtedy, gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo.

Opłaty za korzystanie z wody.

§ 15.

Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego, względnie za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone lub powinny były być połączone z tym wodociągiem, lecz w wyznaczonym w myśl § 1 terminie bądź w okresie, przewidzianym w § 2, nie zostały połączone, tudzież za czynności, związane z udzielaniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i na ich użytkowanie, Magistrat pobiera opłaty według taryfy.

Przy pierwszem wprowadzeniu opłat za wodę przysługuje Magistratowi w stosunku do poszczególnych nieruchomości według swobodnego uznania prawo wyboru sposobu ich pobierania według wskazań wodomierzy lub ryczałtowego. Raz wprowadzone pobieranie opłat za wodę według wskazań wodomierza, nie może być zastąpione pobieraniem opłat ryczałtowych. Celem kontroli pobierania wody, Magistratowi przysługuje prawo do ustawienia wodomierza do każdego połączenia domowego.

Zwolnienie od połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim (§ 7) nie zwalnia właściciela nieruchomości od obowiązku uiszczena ryczałtowych opłat wodociągowych, przewidzianych w § 91 punkcie A liczba 1.

Przy zastosowaniu ryczałtowych opłat za pobieranie wody z wodociągu miejskiego, będą pobierane nadto dodatkowe opłaty taryfowe za wodę, pobraną do celów gospodarstwa domowego, t. j. do picia, gotowania, prania, kąpieli i t. p. o ile zużycie wody na dobę przewyższy ilość 50 litrów na głowę mieszkańca danej nieruchomości.

Według osobno ustanowionych stawek będą pobierane opłaty za wodę używaną:

a) na cele przemysłowe, t. j. do wytwórni, zajazdów, hoteli, łazienek publicznych, kawiarni, garażów, zakładów przemysłowych i t. p.;

b) na cele rolnicze, ogrodnicze i t. p.;

c) na potrzeby urzędów państwowych i samorządowych, koszar i instytucji użyteczności publicznej, jak szpitale, ochronki, szkoły państwowe lub prywatne i t. p.;

d) na inne cele jak do wodotrysków, ogrodów ozdobnych i t. p.

§ 17.

Opłata za wodę tak ryczałtowa, jakoteż według wodomierza i za korzystanie z wodomierza ma być uiszczana przez właściciela nieruchomości co miesiąc w sposób, określony w dziale III niniejszych przepisów.

Pracownicy miejscy, odczytujący wskazania wodomierza, zgłaszają się u właściciela nieruchomości lub jego pełnomocnika, który może być obecny przy odczytywaniu wodomierza. Przy takiem odczytywaniu musi być obecny do pomocy dozorca domu, o ile taki istnieje.

Gdyby z winy właściciela nieruchomości, z powodu braku dostępu do wodomierza, nie można było dokonać odczytu w dniu zgłoszenia, koszta powtórnego odczytu ponosi właściciel nieruchomości, o ile w wyznaczonym mu drugim terminie nie umożliwi odczytania wodomierza.

Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane tylko przez pracowników Magistratu.

§ 18.

Opłaty za prawo korzystania ze wspólnych zdrojów i studzien mają być uiszczane co miesiąc w sposób określony w dziale III § 91, ustępy 2, 3, 4.

§ 19.

Jeżeliby przy pobieraniu opłat za wodę po cenach jednostkowych wodomierz w danym miesiącu nie wskazał ilości pobranej wody z powodu wadliwego działania wodomierza, to ilość ta obliczy się na podstawie przeciętnej, otrzymanej według wskazań wodomierza za 2 miesiące: poprzedzającego zepsucie się wodomierza i następnego po ustawieniu nowego wodomierza.

§ 20.

Od lokali niezajętych nie pobiera się ryczałtowych opłat z wyjątkiem opłaty za wynajem wodomierza.

§ 21.

Czasowe nieużywanie wody w nieruchomości nie zwalnia właściciela nieruchomości od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza, która normalnie dolicza się do rachunków za zużytą wodę.

§ 22.

W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza, może właściciel nieruchomości zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do kasy Magistratu na koszta badania kwotę, ustaloną w taryfie. Koszt tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości, o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach, ustalonych przez Główny Urząd Miar. W razie przekroczenia tych granic, koszt sprawdzenia ponosi Magistrat, przyczem w tym wypadku w następnym okresie obrachunkowym potrąca z rachunku sumę, wpłaconą na koszta sprawdzenia wodomierza oraz potrąca, względnie dolicza w nim koszt wody, błędnie wykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrachunkowym.

§ 23.

Opłaty wodociągowe uiszcza się w kasie miejskiej w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty, należne za czynności Magistratu, połączone z udzieleniem zezwolenia uiszcza się przed dokonaniem tych czynności.

Nieuiszczone w terminie należności będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 24.

Nieruchomości prywatne, w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu zabudowane budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże, powinny być w terminie, który oznaczy Magistrat, zaopatrzone w kanalizację domową i połączone z kanałem ulicznym miejskim zapomocą kanału, względnie kanałów domowych.

Termin ten liczyć się będzie od daty otwarcia kanału ulicznego w danej ulicy lub placu. Jeżeli na nieruchomościach, zabudowanych budynkami, określonemi wyżej w ustępie 1, dokonywa się nadbudowa, powiększenie lub przebudowa tych budynków, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane przed oddaniem do użytku części nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych. Przepisy niniejszego paragrafu nie odnoszą się do nieruchomości pojedyńczych, względnie grup nieruchomości, posiadających urządzenia kanalizacyjne, działające w sposób prawidłowy.

§ 25.

Nieruchomości prywatne, niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonemi w § 24, powinny być zaopatrzone w kanalizację domową i połączone z kanałem miejskim po ich zabudowaniu, lecz przed oddaniem budynku do użytku.

§ 26.

Magistrat może zażądać wykonania w określonym terminie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w § 24, o ile będzie uznane to za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względów na lokalne warunki Magistrat może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych na nieruchomościach o kilku frontach i połączenia tych kanałów z odnośnemi kanałami ulicznemi.

§ 27.

W wypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiły narazie skanalizowanie nieruchomości, lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należycie zabezpieczone, Magistrat może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania instalacji domowej, ustalony w § 24 i 25.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

§ 28.

Dla opadów atmosferycznych powinny być zastosowane przewody odrębne od przewodów domowych dla wód brudnych i zużytych.

Wprowadzenie opadów atmosferycznych do kanałów dla wód brudnych jest wzbronione.

§ 29.

O terminie otwarcia kanału miejskiego Magistrat powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości przy danej ulicy lub placu.

§ 30.

Jeżeli właściciel nie wykona kanalizacji domowej i połączenia z kanałem ulicznym w terminie, ustalonym zgodnie z § 24, względnie w okresie przewidzianym w § 25 lub w terminie, wyznaczonym w myśl § 26, Magistrat ma prawo wykonać te kanalizacje domowe i połączenia na koszt właściciela.

§ 31.

Każda nieruchomość przyłączona do sieci kanalizacyjnej musi być równocześnie połączona z siecią wodociągową miejską, o ile istnieje miejski wodociąg.

Od tego obowiązku Magistrat może zwolnić właścicieli poszczególnych nieruchomości w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, szczególnie, gdy chodzi o nieruchomości, posiadające własny racjonalnie urządzony wodociąg, czerpiący w dostatecznej ilości wodę, zdatną do picia.

§ 32.

Każda nieruchomość, mająca oddzielny numer hipoteczny, powinna być skanalizowana oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

Taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona o ile możności w każdej części nieruchomości, w razie gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części.

Wyjątki od powyższego postanowienia mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowi jedną gospodarczą całość, lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji, zgodnie z niniejszemi przepisami, przyczem Magistrat ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami gminnemi.

§ 33.

Połączenie kanalizacji domowej z kanałami ulicznemi poza obrębem nieruchomości wykona Magistrat na koszt właściciela nieruchomości, który przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Magistrat.

Utrzymanie tych połączeń w porządku należy do Magistratu, jeżeli jednak uszkodzenia lub nieprawidłowe działanie przy kanalikach wywołane zostało z winy właściciela nieruchomości, Magistrat uskutecznia naprawę na koszt właściciela nieruchomości.

Płyny, odprowadzone do kanałów gminnych.

§ 34.

Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzane drogą podziemną z oddzielnych nieruchomości:

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, przemysłowe, woda z centralnego ogrzewania i t. p.;

2) wszelkie wydzieliny (ekstrementy) ludzkie i płynne zwierzęce;

3) woda z opadów atmosferycznych. Woda drenażowa może być odprowadzona do miejskiej sieci kanalizacyjnej za zgodą Magistratu.

§ 35.

Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych;

b) odpadków gospodarstwa domowego, jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.;

c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego lub temperatury (powyżej 40° C) mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów;

d) substancyi wybuchowych i łatwo palnych (benzyna, eter, alkohol i t. p.);

e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej desynfekcji.

Przy spuszczaniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40° C lub zawierających kwasy i zasady należy je przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny sposób odpowiednio unieszkodliwić.

Magistrat może zabronić spuszczania do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych i t. p., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość i ilość zostaną uznane za szkodliwe dla kanalizacji miejskiej.

§ 36.

Przyłączenie drenażu jakoteż ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym do przewodów kanalizacyjnych może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków, uniemożliwiających przedostawanie się ścieków i gazów kanałowych do gruntu oraz zamulenie przewodów kanalizacyjnych.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 37.

Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) Wszystkie zlewy, umywalki, wanny i t. p. już istniejące, jakoteż nowoustawiane, powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do ka-

nału ulicznego drogą podziemną, do użytku zaś mieszkań, niezaopatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdem podwórku lub na wspólnym korytarzu po jednym ogólnym zlewie wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym, zabezpieczonym należycie od mrozu; przewody spustowe należy przytem wyprowadzić ponad dach, aby pracowały jako przewody wentylacyjne.

b) Na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202) za minimum przyjmuje się, iż w każdem mieszkaniu, złożonem z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia) należy urządzić osobny ustęp, spłukiwany wodą, na każde zaś 4 mniejsze mieszkania, nie posiadające własnych ustępów, — jeden wspólny ustęp wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców, albo też umieścić odpowiednią ilość siedzeń w ustępach podwórzowych.

W wypadku znacznych trudności urządzenia ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z 3-ch lub więcej izb, Magistrat ma prawo zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w sposób inny, dogodny dla mieszkańców.

c) Na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej w punkcie b), w każdem samoistnem mieszkaniu, złożonem z 2-ch lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłukiwany, o wymiarach conajmniej 0,85 × 1,15 cm, ponadto zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, nie zaopatrzonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań.

d) Na nieruchomościach, wspomnianych wyżej w punkcie b) należy urządzić jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości, połączony z przewodem domowym i zaopatrzony w należyte spłukiwanie; ilość siedzeń ustępu ogólnego powinna być taka, aby na każdych dwudziestu mieszkańców lokali nie posiadających osobnych ustępów, przypadało conajmniej jedno siedzenie; ilość ta może być odpowiednio zmniejszona w przyszłości w miarę urządzenia ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzenia ustępów we wszystkich mieszkaniach, odpada potrzeba urządzenia i utrzymywania ustępu ogólnego.

e) Wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należycie przed działaniem mrozu, względnie zapewnić im ogrzewanie w porze zimowej, zaopatrzyć w należyte spłukiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 38.

Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać wszelkiego rodzaju podziemnych zbiorników nieczystości jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sypkim materjałem.

Jednocześnie należy usunąć względnie w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 39.

Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia zalewu nieruchomości podczas ulewy wodami brudnemi z kanału.

Magistrat może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zobowiąże się zabezpieczyć te pomieszczenia od zalewu zapomocą specjalnych odpowiednich urządzeń i zaworów, nad których zamykaniem we właściwym czasie sam czuwać będzie. Zabezpieczenie zasuwami dolnych urządzeń nie powinno przeszkadzać swobodnemu odpływowi do kanałów ścieków z wyższych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 40.

Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskuteczniane tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Magistrat za właściwy.

Sporządzanie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 41.

Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien zwrócić się do Maigstratu o udzielenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno-wodociągowego. Dane te Magistrat powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż dwa tygodnie od dnia zgłoszenia prośby o ich udzielenie.

§ 42.

Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego wykończenia.

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 43.

Tymczasowe wykorzystanie z pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej staje się dozwolone po uznaniu ich przez Magistrat za wykonane należycie.

§ 44.

Po zupełnem ukończeniu wszystkich robót właściciel nieruchomości obowiązany jest zawiadomić o tem Magistrat, który po obejrzeniu tychże i stwierdzeniu, iż wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszemi przepisami i wogóle zadawalniająco udziela pozwolenia na ich użytkowanie.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 45.

Upoważnieni pracownicy Magistratu mają prawo wolnego wstępu pomiędzy 8-mą i 18-tą go-

dziną do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się urządzenia kanalizacyjne od godziny zaś 18-tej do godziny 8-mej tylko wtedy, gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo, Magistrat zarządzi usunięcie przez właściciela wad, powodujących nieprawidłowe działanie tych urządzeń.

W takich razach właściciel nieruchomości obowiązany jest własnym kosztem ściśle wykonać zarządzenia Magistratu.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 46.

Za korzystanie z kanałów miejskich, względnie za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznemi lub powinny były być połączone z temi kanałami lecz w terminie, wyznaczonym w myśl § 24, bądź w okresie, przewidzianym w § 25, nie zostały połączone, tudzież za czynności, związane z udzielaniem pozwoleń na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie będą pobierane opłaty według taryfy.

Należności te uiszczać należy w Kasie miejskiej w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku, względnie przed dokonaniem przez Magistrat czynności, związanych z udzieleniem pozwolenia, o ile chodzi o opłaty za te czynności.

Nieuiszczone w tym terminie opłaty będą ściągnięte w drodze przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. WARUNKI TECHNICZNE.

A. Urządzenia wodociągowe.

Materiał części instalacyjnych.

§ 47.

Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powinny być wykonane z materiałów, nie wywierających wpływu na jakość wody.

Zawór główny.

§ 48.

Każda instalacja domowa winna posiadać przy wodomierzu (od strony instalacji) własny zawór główny, oraz kurek spustowy dla całkowitego jej opróżnienia. Wszelkie przewody powinny być ułożone z odpowiedniemi spadkami dla należytego odwodnienia i odwietrzenia instalacji.

Wodomierz.

§ 49.

Wodomierz powinien być umieszczony w piwnicy. W razie, gdy to jest niemożliwe, należy go ustawić zewnątrz budynku, w studzience, wykonanej z cegły, betonu lub żelazo-betonu, o wymiarach co najmniej 0,8 × 1,3 m, przy głębokości nie mniejszej jak 1,8 m.

Studzienka powinna posiadać klamry żelazne dla schodzenia oraz otwór włazowy o średnicy 0,6 m w świetle, zaopatrzony w szczelny właz podwójny żeliwny, zabezpieczający na zimę od przemarzania.

Podziemne części instalacji poza budynkami.

§ 50.

Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami muszą być ułożone przynajmniej na 1,50 m głęboko w celu zabezpieczenia przed zamarzaniem.

Płytsze zagłębienie może być zastosowane tylko dla przewodów ogrodowych i polewaczkowych, o ile są one zaopatrzone w odpowiednie urządzenia do opróżniania i zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynków.

§ 51.

Leżące przewody wodociągowe wewnątrz budynku winny być prowadzone możliwie po ścianach wewnętrznych, w razie koniecznej potrzeby prowadzenia rur w ziemi pod podłogą, należy je układać w głębokości conajmniej 0,3 m pod podłogą, przyczem pod twardą podłogą na betonie wogóle nie należy prowadzić rur wodociągowych. Prowadzenia rur leżących na strychach należy unikać.

Ścienne przewody mogą być w budynku prowadzone albo po ścianach, albo w bruzdach ściennych, zakrytych następnie po próbie na ciśnienie w ten sposób, aby rura otrzymała izolację powietrzną. Zamurowywanie w ścianach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynku tak, aby były chronione od zamrożenia oraz od uderzeń.

Rury wodociągowe w budynku powinny być przytwierdzane do ścian zapomocą odpowiednich haków, uchwytów lub klamer.

Gdyby zachodziła obawa, iż niektóre odcinki przewodów wodociągowych mogą ulec zamrożeniu podczas silniejszych mrozów, należy je izolować (otulić) złemi przewodnikami ciepła.

Każdy pionowy przewód wodociągowy w budynku powinien być zaopatrzony przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomych w zawór przelotowy.

Rury powinny być układane w kierunkach prostopadłych lub równoległych do najbliższych ścian.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.

§ 52.

Pod każdym wylotem wodociągowym powinno się znajdować dostatecznie wielkie urządzenie odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i sitko.

Wszystkie kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach.

Kurków t. zw. półobrotowych, stożkowych lub klinowych, zamykających przypływ nagle, używać nie wolno.

Przy zbiornikach klozetowych i pisuarowych mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory.

Bezpośrednie zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu jest wzbronione.

Wzbronione jest ustawianie na poddaszach zbiorników bezpośrednio połączonych z siecią wodociągów.

Rura wodociągowa nie może być bezpośrednio połączona z żadnym przyborem kanalizacyjnym.

Przed wannami, zbiornikami klozetowemi i pisuarowemi, należy ustawiać zawory przelotowe.

Średnica wylotów i przewodów.

§ 53.

Wyloty i przewody wodociągowe winny otrzymywać następujące średnice:

a) wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem, przy klozecie, pisuarze, bidecie, natrysku, polewaczce pokojowej — 13 mm,

b) wylot nad wanną, dużym zlewem lub zmywakiem (restauracyjnym) — 20 mm,

c) polewaczka podwórzowa, ogrodowa lub uliczna — 26 mm,

d) wylot (kran) pożarny, wewnętrzny — 25 do 38 mm.

Przewody do przyborów wskazanych wyżej pod literami:	a	b	c	d przy 26 mm	d przy 38 mm
do 2 wylotów	13 mm	20 mm	32 mm	32 mm	50 mm
przy 3—6 wylotach . .	20 mm	26 mm	38 mm	38 mm	64 mm
przy 7—10 wylotach . .	26 mm	32 mm		50 mm	75 mm
ponad 10 wylotów . .	32 mm	38 mm		50 mm	75 mm

Rury przewodów.

§ 54.

Przewody wodociągowe powinny być wykonywane z rur żeliwnych kielichowych, żelaznych obustronnie ocynkowanych i ołowianych grubościennych.

Rury żeliwne kielichowe (mufowe) powinny być używane na przewody podziemne o średnicy 40 mm i większych.

Łączenie i uszczelnienie rur żeliwnych winno następować na kształtki kielichowe (w wyjątkowych wypadkach kołnierzowe) z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowy i ołów.

Rury żelazne ocynkowane z reguły mogą być używane tylko na przewody wewnątrz budynku. O ile w wypadkach wyjątkowych mają być one ułożone pod ziemią, powinny być owinięte starannie jutą i osmołowane, lub w inny sposób zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych.

Łączenie rur żelaznych, ocynkowanych powinno następować na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

vvPołączenie rur, spotykających się pod kątem, winno następować zapomocą kształtek. T. zw. krępowania rur ocynkowanych stosować nie wolno.

Rury ołowiane mogą być stosowane dla takich przewodów, z których woda nie może być czerpana do picia, gotowania i t. p.

Łączenie rur ołowianych następuje zapomocą lutowania lub na holendry.

Wymiary i kształt rur wodociągowych żeliwnych kielichowych winny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Rury żelazne obustronnie ocynkowane winny posiadać następujące minimalne grubości ścianek przy wewnętrznej średnicy rury:

13 mm grubość ścianek winna być 2.5 mm
20 mm grubość ścianek winna być 2.5 mm
26 mm grubość ścianek winna być 3.25 mm
32 mm grubość ścianek winna być 3.5 mm
38 mm grubość ścianek winna być 3.5 mm
50 mm grubość ścianek winna być 3.5 mm

Rury ołowiane grubościenne winny posiadać następujące grubości ścianek przy wewnętrznej średnicy rury:

13 mm grubość ścianek winna być 3.5 mm
20 mm grubość ścianek winna być 4.5 mm
26 mm grubość ścianek winna być 5.5 mm
32 mm grubość ścianek winna być 6 mm

Wyżej podane grubości ścianek żelaznych ocynkowanych i rur ołowianych ważne są do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 55.

Przewody, odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone o ile możności w kierunkach prostych, najkrótszych, winny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłukiwaną. Przewody powinny być układane o ile możności zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych powinny być wyprowadzone nazewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać o ile możności równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zakręty przewodów wykonywać należy zapomocą krzywek dla linii głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60°.

Zagłębienie przewodów.

§ 56.

Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości conajmniej 0.30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się conajmniej na głębokości 1.50 m. pod powierzchnią terenu, w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych nazewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

Spadek przewodów.

§ 57.

Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzonym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonej wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenei spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2%, spadek zaś drugorzędnych przewodów 3%, w takim razie dozwlonym może być przełom spadku pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie nie mniej niż 2% dla głównych i 3% dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20%, drugorzędnych — 40%, przewodów od deszczówek wyjątkowo 60%.

§ 58.

Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy 100 mm — 0.03
dla przewodów o średnicy 150 mm — 0.02
dla przewodów o średnicy 200 mm — 0.015
dla przewodów o średnicy 250 mm — 0.01
dla przewodów o średnicy 300 mm — 0.01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów zapomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suteren okaże się, iż spadek całego przewodu będzie mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to mury powinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym.

W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda z rur powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów.

§ 59.

Ustanawia się następujące normalne średnice przewodów:

1. Dla przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień:

a) od pojedyńczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru 50 mm,

b) od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalni lub pisuarów 70 mm,

c) od klozetów wodnych 100 mm,

d) od rynien deszczowych z ganków i balkonów 50—70 mm,

e) od rynien deszczowych z dachów 100—150 mm.

2) Dla przewodów odpływowych:

a) od zwykłych kuchen, pralni, łazienek, pisuarów, pojedyńczych klozetów, wpustów stajennych i piwnicznych i t. p. 100 mm,

b) od dużych kuchen (restauracyjne, hotele) klozetów w liczbie ponad jeden, wpustów podwórzowych, oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych 100—150 mm,

c) od rynien deszczowych 150 mm,

d) dla głównego przewodu podwórzowego i więcej w razie potrzeby 150—200 mm.

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny wogóle przechodzić w przewody i większej średnicy.

Średnice wszelkich przewodów odpływowych łącznie z przewodem głównym powinny być wyznaczone możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3000 m^2 powierzchni oraz w razie przewidywanego znaczniejszego odpływu wód ściekowych należy wyznaczać odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 60.

Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać o ile możności pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło, pod kątem z linją pionową większym niż 45°; w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, może jednak Magistrat zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym, a linją pionową.

Połączenia rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia, ustawia się od góry do dołu, swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytem umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, wanien, zlewów, umywalek, pisuarów i t. p. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak z uwzględnieniem zabezpieczenia syfonów, od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych od wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie, spuszczanie wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 61.

Wszystkie przewody spustowe powinny być jako rury wentylacyjne wyprowadzone ponad dach, powyżej okien i wogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć o ile możności pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej, nie dochodząc o 0.5 m do dachu, powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 mm i wyprowadzona do wysokości od 0.5 m do 1.0 m ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych dozwolone może być tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedyńczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków.

Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych od rur spustowych, ani do kanałów kominowych, ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 62.

Wszelkie przyrządy kanalizacyjne, służące do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych, winny być obowiązkowo zaopatrzone w zamknięcia wodne (syfony).

Rury spustowe do wód deszczowych, połączone z przewodami kanalizacyjnemi, nie otrzymują takiego zamknięcia, z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe muszą posiadać zamknięcia wodne, umieszczone przy ich podstawie, oraz skrzynki z kratami ochronnemi.

Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne uważane są rury gładkie, zgięte, w formie U lub S, zatrzymujące w sobie stale wodę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne i innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nieulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach i t. p. conajmniej 75 mm,

przy wpustach conajmniej 100 mm,

przy rurach deszczowych conajmniej 100—150 mm.

Średnice rury syfonowej winny być następujące:

przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach i t. p. 40 mm,

przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach i wpuścikach podłogowych 50 mm,

przy miskach klozetowych 100 mm,

przy rurach deszczowych z ganków i balkonów 50—70 mm,

przy rurach deszczowych z dachów 100—150 mm,

przy wpustach w suterenach i piwnicach 100 mm,

przy wpustach podwórzowych 150 mm.

Przyrządy kanalizacyjne powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, które szczeliny nie powinny być wieksze niż 5 mm, ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać conajmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wyjątek stanowią miski klozetowe, które nie otrzymują kratek zupełnie, oraz wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe, które otrzymują kratki odejmowane.

Wszystkie syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia; otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Zamknięcia burzowe.

§ 63.

W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zalewu przez przybory kanalizacyjne wodami burzowemi (§ 39), należy za takiemi przyrządami stosować zasuwy zamykane ręcznie o konstrukcji umożliwiające szybkie zamknięcie.

Prócz zasuw ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być założone w ten sposób, aby nie tamowały przepływu ścieków z przyborów ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.

§ 64.

Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materjałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Wpusty.

§ 65.

Wodę z podwórza, dróg i wogóle z powierzchni terenu odprowadza się zapomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe, celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

We wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości, zabezpieczonej od zamarzania, t. j. głębiej niż 1.65 m pod powierzchnią ziemi (głębokość o 15 cm większa, niż określona w § 56).

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 66.

Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), przymocowane na stałe przed syfonem, lub stanowiące część urządzenia zlewowego. Każdy zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przemycia

miski zlewowej i syfonu. Również pod każdym kurkiem wodociągowym powinno znajdować się urządzenie kanalizacyjne, jak: zlew, kratka, wanna i t. p.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonemi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być wodoszczelne.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię dostateczną do ochładzania ścieków i mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia i wentylacji.

Wanny.

§ 67.

Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzanych, przewietrzanych i oświetlonych i ustawiać je na podłodze w taki sposób, żeby dostęp do nich w celu utrzymania czystości był zapewniony.

Każda wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą wpustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie zapomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcie syfonowe, względnie kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

Rury przelewowe i t. p.

§ 68.

Rury przelewowe od rezerwoarków, zbiorników wody deszczowej, fontan i wogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnemi, takie rury należy wyprowadzać wprost nazewnątrz lub też łączyć z rurą, zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety i pisuary.

§ 69.

Klozety i pisuary powinny być urządzone w sposób, podany niżej i powinny być przemywane czystą wodą.

System misek klozetowych może być dowolny z tem jednakże, żeby posiadały one zamknięcia wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską, ażeby na misce pozostawał zawsze woda w warstwie przynajmniej 40 mm głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłukiwana wodą.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1.25 m. w przeciwnym razie należy przeprowadzić specjalną rurę wentylacyjną.

Każdy klozet powinien być zaopatrzony w płuczkę (zbiornik płuczący), umieszczoną nie niżej, niż 1.6 m nad siedzeniem i dającą strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rura łącząca płuczkę z miską klozetową winna mieć conajmniej 30 mm średnicy w świetle.

Przy każdem spłukiwaniu miski, powinno się wylewać z płuczki nie mniej niż 8 litrów wody w ciągu 3—5 sekund.

Do spłukiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłukujące (naprz. przyciskowe), uznane przez Magistrat za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzania klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory, zasuwy i t. p.; przemywanie misek klozetowych zapomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile one gwarantują trwałe i skuteczne działanie.

Klozety powinny być urządzane w pomieszczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Podłoga powinna być terrakotowa, lub z innego wodoszczelnego materjału. Ściany do wysokości 1.2 m od podłogi winny być nieprzemakalne i zupełnie gładkie.

Pomieszczenie klozetowe na jedną miskę powinno być wymiaru najmniej 0.85×1.15 m, mieć dostateczne oświetlenie dzienne lub sztuczne, oraz wentylację zapomocą oddzielnego kanału wyciągowego.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem i wentylowanych z bezpośredniem wejściem z podwórza, z podłogą wodoszczelną i wzniesioną conajmniej o 15 cm nad poziom podwórza.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie pomieszczenia klozetów ogólnych, powinny być podpiwniczone, dla ułatwiania dostępu do rur kanalizacyjnych, w celu ich rewizji.

Pisuary powinny być urządzane w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu, albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materjału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej. W obu wypadkach pisuary powinny być zaopatrzone w przepisowe zamknięcie wodne lub oliwne i w stałe lub perjodyczne spłukiwanie z oddzielnych rezerwuarków, spuszczających każdorazowo nie mniej niż 2.5 litra wody.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Magistrat może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie, a dotyczących sposobu urządzenia klozetów i pisuarów.

§ 70.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron okryte i dostępne dla utrzymania w czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowania lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę, wzniesioną nad posadzką.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości conajmniej 2 cm, do podnoszenia na zawiasach ręcznie lub automatycznie.

Rury spłukujące pomiędzy płuczką a miską, mogą być ołowiane, żelazne ocynkowane lub stalowe, prawidło wygięte i przymocowane do ścia-

ny. Połączenie ich z miską klozetową następuje zapomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Miski klozetowe siedzeniowe umocowuje się śrubami mosiężnemi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Pisuary, zlewy, umywalnie i t. p. umieszcza się na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdza do nich bądź śrubami mosiężnemi, wkręconemi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawia się na umocowanych do ściany wspornikach.

Otwory rewizyjne.

§ 71.

Na rurach odpływowych urządzone być powinny, w razie uznanej przez Magistrat potrzeby, w odpowiednich miejscach otwory rewizyjne do przeczyszczania rur, zamykane hermetycznie.

Części rurociągu odpływowego zaopatrzone w takie otwary (czyszczaki) mogą być, celem dogodnego do nich dostępu, umieszczane w studzienkach rewizyjnych o średnicy 0.80 m w świetle.

Zabezpieczenia przed działaniem mrozu.

§ 72.

Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 73.

Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, należy do wentylacji kanałów zużytkować kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu okażą się zdatne i przeprowadzić w tym celu rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie dren.

§ 74.

Dołączenie dren do przewodów odpływowych, może być dopuszczane pod warunkiem zastosowania środków, zapobiegających możności przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostawania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 75.

Ścieki fabryczne i przemysłowe, nie odpowiadające warunkom, wskazanym w § 35 niniejszych przepisów, powinny być przed wpuszczeniem ich do kanału ulicznego odpowiednio unieszkodliwione, zależnie od właściwości ścieków, przyczem główna linja odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności przeznaczonych do tego celu urządzeń decyduje w każdym poszczególnym wypadku Magistrat.

Materjał przewodów.

§ 76.

Wszelkie przewody, szczególniej wszystkie urządzenia wewnątrz budynków, powinny być z rur żeliwnych z uszczelnieniem na sznur i ołów, z wyjątkiem wypadków niżej w § 77 wyszczególnionych.

§ 77.

Rury odprowadzające, układane zewnątrz budynku w odległości conajmniej 2.0 m od ścian, mogą być kamionkowe z połączeniem na sznur i kit asfaltowy; wyjątkowo zaś kamionkowe na cement lub glinę albo betonowe.

W miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzien, głębszych piwnic i wogóle tam, gdzie jest wymagana niezawodna szczelność, powinny być nawet nazewnątrz budynków żeliwne z uszczelnieniem na ołów.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Magistrat może zezwolić na wykonanie przewodów odpływowych w podwórzach nieruchomości również z rur betonowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy.

Przy wysokości pionu, nie przekraczającej 12 m, licząc od poziomu chodnika ulicy, mogą być stosowane wewnątrz budynków przewody spustowe z rur kamionkowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy.

Połączenia odpływów od zlewów, umywalek lub pisuarów mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane, o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wyprowadzonej ponad dach, powinna być zrobiona z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał syfonów.

§ 78.

Syfony powinny być:

a) przy średnicy 40 mm — ołowiane lub mosiężne niklowane, w jednej sztuce;

b) przy średnicy 50 mm — żeliwne w jednej sztuce;

c) przy średnicy 100 mm — dla pojedyńczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż co miska materjału;

d) przy średnicy 100 mm i więcej — przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne;

e) przy średnicy 100 mm i więcej — od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe, zależnia od tego, z jakiego materjału zostaje wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rury odpowiedniej średnicy i materjału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod pozycjami b) i c), powinny być wewnątrz starannie emaljowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowemi, dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno był kołnierzowe, albo zapomocą mosiężnych łączników.

Materjał wpustów podwórzowych.

§ 79.

Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe w zależności od materjałów przewodów odpływowych, z któremi mają być połączone (§ 72).

Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne.

Wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi winny być zawsze żeliwne.

Materjał zmywaków.

§ 80.

Zmywaki mogą być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne (z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nieprzepuszczającego wody) lub metalowe nierdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny mogą być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiejącego metalu lub żeliwa (w tym ostatnim wypadku przynajmniej od wewnątrz starannie emaljowane).

Materjał misek klozetowych.

§ 81.

Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być miski klozetowe żeliwne, wewnątrz emaljowane.

Koryta ustępowa powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał studzienek.

§ 82.

Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materjał przewodów deszczowych spustowych.

§ 83.

Rury spustowe deszczowe na połączeniu z kanałem powinny być z żeliwa z uszczelnieniem na ołów na długości od przejścia z rury odpływowej do rury spustowej aż do wysokości 2.0 m ponad powierzchnię chodnika. Powyżej rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materjału.

Gdyby w wyjatkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materjał innych części kanalizacji.

§ 84.

Wszelkie materjały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych powinny być w najlepszym gatunku i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materiałów i urządzeń jeszcze nie znormalizowanych orzeka Magistrat.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 85.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materjału dobrze wypalonego obustronnie polewanego, bez pęknięć, skaz, pęcherzy, kamieni i t. p.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 70 mm, kielichy powinny być formowane jednocześnie z formowaniem rur, względnie kształtek.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów oraz zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek winna posiadać odpowiednie rowki pierścieniowe na długości conajmniej 60 mm.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m, długość kształtek — 0.6 m.

Dopuszcza się następujące grubości ścianek rur kamionkowych:

przy średnicy 100 mm — grubość ścianek 15 mm
przy średnicy 150 mm — grubość ścianek 17 mm
przy średnicy 200 mm — grubość ścianek 19 mm
przy średnicy 250 mm — grubość ścianek 22 mm
przy średnicy 300 mm — grubość ścianek 25 mm

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 86.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty, bez pęknięć, skaz, pęcherzy i t. p., posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Najmniejsza grubość ścianek rur żeliwnych powinna wynosić:

przy średnicy 50 mm — 5 mm
przy średnicy 70 mm — 5 mm
przy średnicy 100 mm — 6 mm
przy średnicy 150 mm — 6 mm
przy średnicy 200 mm — 6 mm

W dzielnicach, dopuszczających lżejszy typ rur kanalizacyjnych, mogą być używane rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy 50 mm — 3.5 mm
przy średnicy 70 mm — 3.5 mm
przy średnicy 100 mm — 4.5 mm
przy średnicy 150 mm — 4.5 mm
przy średnicy 200 mm — 4.5 mm

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury ołowiane.

§ 87.

Rury ołowiane stosuje się do następujących wymiarów:

wewnętrz. średnica 25 mm, grubość ścianek 3 mm
wewnętrz. średnica 30 mm, grubość ścianek 3.5 mm
wewnętrz. średnica 40 mm, grubość ścianek 4 mm
wewnętrz. średnica 50 mm, grubość ścianek 4 mm

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 88.

Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jak największą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układaniu należy zwracać kielichami przeciw prądowi ścieków i unikać w miarę możności przycinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 89.

Urządzenia, które służyły do odprowadzenia ścieków z posesji przed połączeniem jej z kanałami i przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile jest to niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Przy przeróbkach mogą być uwzględnione przejściowo pewne wyjątki, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary, niewiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzenia, jako to umocowanie do ścian i t. p., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokość założenia pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawidłowe działające syfony i są dobrze spłukiwane wodą;

d) zdatne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcia wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż kanalizacja domowa skutkiem starych przyborów funkcjonuje w sposób wadliwy.

III. TARYFA OPŁAT.

§ 90.

Za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych i na ich użytkowanie będzie pobierane:

1. za rozpatrzenie projektu rządzenia:

a) wodociągu domowego od domu parterowego zł. 10, wodociągu domowego od każdego piętra zł. 5,

b) kanalizacji domowej zł. 10;

2. za przeprowadzenie powtórnej próby ciśnienia zł. 10.

§ 91.

Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego i za używanie kanałów miejskich, względnie za prawo korzystania z wody i używania kanałów, będą liczone następujące opłaty, niżej określone.

A. Opłaty ryczałtowe.

1) Za wodę na potrzeby domowe, pobraną przy pomocy wodociągu domowego, będzie pobierana opłata w wysokości 1 zł. 50 gr. od każdej izby miesięcznie jako opłata ryczałtowa.

2) Za prawo pobierania wody na nieruchomościach, które w oznaczonym terminie nie zostały przyłączone do wodociągu miejskiego, od daty kiedy powinny być przyłączone, ustanawia się opłatę ryczałtową w wysokości 1 zł. 50 gr. od każdej izby miesięcznie.

3) Za prawo pobierana wody ze zdrojów na nieruchomościach, zwolnionych w myśl § 7 niniejszych przepisów od wykonania domowego wodociągu, ustanawia się opłatę ryczałtową w wysokości 1 zł. 50 gr. od każdej izby miesięcznie.

4) Za prawo pobierania wody z publicznych studzien przy ulicach i placach, wyłączonych czasowo przez Radę Miejską z pod przymusu połączenia zabudowanych nieruchomości z wodociągiem miejskim — ustanawia się opłatę ryczałtową w wysokości 1 zł. od każdej izby miesięcznie.

Izby o przeznaczeniu wyłącznie pomocniczem jak: komórki, łazienki, przedpokoje, spiżarki, stajnie i t. p. nie podpadają pod pojęcie izby w rozumieniu niniejszych przepisów.

Wysokość podanych wyżej opłat ryczałtowych uchwałą Rady Miejskiej od 1 kwietnia 1933 roku może być zmieniona, nie więcej jednak jak o 50%.

B) Opłaty według wskazań wodomierzy.

1) Za nadwyżkę wody na potrzeby domowe, przekraczającą maksymalną ilość 50 litrów na głowę i dobę (opłacaną według opłat ryczałtowych), ustanawia się opłatę za każdy 1 m³ nadwyżki 1 zł.

2) Za wodę, zużytą przez urzędy państwowe i komunalne oraz w budynkach użyteczności publicznej, jak szkoły, szpitale i t. p. za każdy metr sześcienny będzie pobierane 50 gr.

3) Za całkowitą ilość wody na potrzeby domowe, przy ewentualnem zastosowaniu wyłącznie opłat według wskazań wodomierzy — za każdy metr sześcienny będzie pobierane 1 zł., nie mniej jednak, aniżeli 1 zł. 50 gr. od każdej zajętej izby miesięcznie.

4) Za wodę na cele przemysłowe będzie pobierane, przy użyciu wody:

ponad 100 m³ miesięcznie — za 1 m³ 80 gr.
ponad 1000 m³ miesięcznie — za 1 m³ 70 gr.
ponad 1500 m³ miesięcznie — za 1 m³ 60 gr.
ponad 3000 m³ miesięcznie — za 1 m³ 50 gr.
ponad 6000 m³ miesięcznie — za 1 m³ 40 gr.

W razie zużycia więcej aniżeli 6000 m³ wody miesięcznie, przysługiwać będzie Magistratowi prawo w drodze dobrowolnej umowy ustalić wysokość opłaty za wodę nawet poniżej 40 gr. za 1 m³.

5) Instytucje dobroczynne, posiadające zakłady (pralnie, łazienki etc.) płacić będą za 1 m³ wody zużytej 60 gr.

6) Instytucje dobroczynne, nie posiadające zakładów zarobkowych, szpitale, nie należące do gminy, oraz szkoły, utrzymywane przez Państwo, związki samorządowe lub przez towarzystwa i instytucje opieki społecznej — płacić będą za 1 m³ zużytej wody 50 gr.

7) Zakłady miejskie, ochronki, sierocińce i inne instytucje społeczne i dobroczynne, których pensjonarjuszy chociażby częściowo utrzymuje gmina miasta Drohobycza, płacić będą za 1 m³ zużytej wody 30 gr.

W wypadkach nieprzewidzianych w taryfie niniejszej, ustanowione zostaną opłaty po wysłuchaniu użytkowników.

Za wodę, użytą do gaszenia pożarów, nie będzie pobierana żadna opłata.

Na nieruchomościach, płacących za wodę według wskazań wodomierza, odliczać się będzie ilość wody w stosunku 150 litrów na minutę od jednego hydranta za czas trwania pożaru.

§ 92.

Przy zastosowaniu opłat za wodę według wskazań miejskich wodomierzy, wynajmowanych właścicielom nieruchomości, za korzystanie z wodomierzy, będą pobierane następujące opłaty miesięczne:

1) a) za wodomierz o śred. dopływu 13 mm zł. 1.20
b) za wodomierz o śred. dopływu 20 mm zł. 1.80
c) za wodomierz o śred. dopływu 26 mm zł. 2.20
d) za wodomierz o śred. dopływu 30 mm zł. 2.50
e) za wodomierz o śred. dopływu 40 mm zł. 4.00
f) za wodomierz o śred. dopływu 50 mm zł. 10.00

Utrzymanie wodomierza w dobrym stanie obciąża Magistrat.

2) Za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych w razie, gdy błędy wodomierza nie przekracają norm, ustalonych przez Główny Urząd Miar, płacić będzie zainteresowana strona kwotę, odpowiadającą rzeczywistym wydatkom z doliczeniem 12% na koszta administracji miejskiej.

3) Za naprawę uszkodzeń wodomierza, wywołanych z winy właściciela nieruchomości, pobierana będzie opłata w wysokości rzeczywistych kosztów naprawy z dodatkiem 12% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

4) Za powtórne odczytanie wodomierza w wypadkach, przewidzianych w § 17 ust. 3, będzie pobierane zł. 3.

§ 93.

Za roboty, wykonywane przez Magistrat na koszt właścicieli nieruchomości, pobierane będą opłaty w wysokości rzeczywistych kosztów z 12% dodatkiem na pokrycie kosztów administracji i dozoru.

IV. Wejście w życie przepisów.

§ 94.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie z dniem ogłoszenia ich w Lwowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra:
Dr. Korsak, podsekretarz stanu.

173.

L. RL. 2814 ex 1931.

Lwów, dnia 13 czerwca 1932.

Część lasu o obszarze 580856 ha, własność Marji Dzierżyńskiej, w Łukawicy, położona w gminie kat. Łukawica powiat Lubaczów, na parcelach I kat. 3.214, 215, 216/1 część, uznaje za las ochronny na podstawie art. 19 rozporz. Prez. Rzplitej z dnia 24 czerwca 1927 Dz. U. Nr. 57 poz. 504 ze skutkami wynikającymi z ustępu pierwszego, drugiego i czwartego art. 21, oraz 23 rozporządzenia na wstępie powołanego.

Wojewoda:
Dr. Józef Rożniecki.

174.

L. RL. 2956 ex 1931.

Lwów, dnia 13 czerwca 1932.

Część lasu o obszarze 0'5629 ha, własności Bazylego i Marji Demko, oraz Fedia Tytora syna Michała, w Łopuszance Chominej, położony w gminie kat. Łopuszanka Chomina, powiat Turka na parceli kat: 1632, uznaję za las ochronny na podstawie art. 19 rozporz. Prez. Rzplitej z dnia 24 czerwca 1927, Dz. U. Nr. 57, poz. 504, ze skutkami wynikającymi z ustępu pierwszego, drugiego i czwartego art. 21, oraz 23 rozporządzenia na wstępie powołanego.

Wojewoda:
Dr. Józef Rożniecki.

175.

L. RL. 2899 ex 1931.

Lwów, dnia 13 czerwca 1932.

Las o obszarze 0.8500 ha własność Stefana i Rozalji Blandijów w Busowisku, położona w gminie kat. Busowisko powiat Turka, na parceli lkat. 2408/część, uznaję za las ochronny na podstawie art. 19 rozporz. Prez. Rzplitej z dnia 24 czerwca 1927 Dz. U. Rzp. Nr. 57, poz. 504, ze skutkami wynikającymi z ustępu pierwszego, drugiego i czwartego art. 21, oraz art. 23 rozporządzenia na wstępie powołanego.

Wojewoda:

Dr. Józef Rożniecki.

176.

L. RL. 2862 ex 1931.

Lwów, dnia 13 czerwca 1932.

Las o obszarze 1.2300 ha, własność Maksymiljana Witka w Busowisku, położony w gminie kat. Busowisko, powiat Turka na parcelach lk. 2412, 2532 i 2533 uznaję za las ochronny, na podstawie art. 19 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 24 czerwca 1927 DZUP. Nr. 57, poz. 504, ze skutkami wynikającymi z ustępu pierwszego, drugieo i czwartego art. 21 oraz art. 23 rozporz. na wstępie powołanego.

Wojewoda:

Dr. Józef Rożniecki.

177.

L. RL. 2941 ex 1931.

Lwów, dnia 13 czerwca 1932.

Część lasu o obszarze 8.7738 ha, własność Eustachego Ścibora Rylskiego w Przybyszowie, położona w gminie kat. Przybyszów, powiat Sanok, na parceli lkt. 3158/część, uznaję za las ochronny na podstawie art. 19 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 24 czerwca 1927, DZURZP. Nr. 57, poz. 504, ze skutkami wynikającymi z ustępu pierwszego, drugiego i czwartego art. 21, oraz art. 23 rozporządzenia na wstępie powołanego.

Wojewoda:

Dr. Józef Rożniecki.

178.

L. RL. 3/1 ex 1932.

Lwów, dnia 14 lipca 1932.

Część lasu o obszarze 5.3500 ha, własność gminy Chlewczany w Chlewczanach, położona w gminie kat. Chlewczany, pow. Rawa Ruska, na parcelach lkat. 4619/cz, 1140/1 cześć, 1141/1 cześć, uznaję za las ochronny na podstawie art. 19 rozp. Prez. Rzplitej z dnia 24 czerwca 1927, Dz. U. Nr. 57, poz. 504, ze skutkami wynikającymi z ustępu pierwszego, drugiego i czwartego art. 21, oraz 23 rozporządzenia na wstępie powołanego.

Wojewoda:

Dr. Józef Rożniecki.

179.

L. RL. 2890 ex 1931.

Lwów, dnia 13 czerwca 1932.

Las o obszarze 0.1751 ha, własność Dmytra Hurynia syna Iwana w Busowisku, położy w gminie kat. Busowisku pow. Turka, na parcelach lkat. 2622 uznaję za las ochronny na podstawie art. 19 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 24 czerwca 1927, Dz. U. Nr. 57, poz. 504, ze skutkami wynikającymi z ustępu epirwszego, drugiego i czwartego art. 21, oraz 23 rozporządzenia na wstępie powołanego.

Wojewoda:

Dr. Józef Rożniecki.

180.

L. RL. 3/4 ex 1932.

Lwów, dnia 13 czerwca 1932.

Część lasu o obszarze 4.8407 ha, własność Scheina Haubena w Dynowie, położona w gminie kat. Harta pow. Brzozów, na parceli lkt. 289/1, uznaje się za las ochronny na podstawie art. 19 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 24 czerwca 1927, Dz. U. Nr. 57, poz. 504, ze skutkami wynikającymi z ustępu pierwszego, drugiego i czwartego art. 21, oraz 23 rozp. na wstępie powołanego.

Wojewoda:

Dr. Józef Rożniecki.

181.

Urząd Wojewódzki Lwowski.
L: AA. 58/S/32

We Lwowie, dnia 22 sierpnia 1932.

Urządzenie przejazdu w poziomie szyn w km. 2‘950 linji kolejowej Lwów—Bełzec.

OGŁOSZENIE.

Urząd Wojewódzki podaje do publicznej wiadomości, że dodatkowa rozprawa w sprawie wywłaszczenia części parcel lk. 1258/1 i 1258/3 gminy katastralnej Kleparów celem urządzenia przejazdu w poziomie szyn w km. 2‘950 linji kolej. Lwów — Bełzec, na którego urządzenie udzieliło zezwolenia Ministerstwo Komunikacji reskryptem z 27 października 1930 r., L. V/1/7217 ex 30, odbędzie się **dnia 13 września 1932 r. o godz. 9 przedpołudniem.**

Punkt zborny Komisji w poczekalni na stacji kolejowej w Kleparowie.

Wykazy gruntów, które mają być wywłaszczone, wraz z planami wyłożone będą stosownie do przepisu § 14 ustawy z 18 lutego 1878 r., dz. u. p. austr. Nr. 30 w Magistracie kr. st. miasta Lwowa w czasie od 29 sierpnia 1932 począwszy przez 14 dni do przejrzenia dla ogółu.

Zarzuty przeciw zamierzonemu wywłaszczeniu można wnosić w ciągu powyższych 14 dni do Starostwa powiatowego we Lwowie lub w czasie rozprawy komisyjnej.

Zarzuty późniejsze nie będą uwzględnione.

Za Wojewodę:

Kwaśniewski w. r.

Naczelnik Wydziału.

182.

Urząd Wojewódzki Lwowski.
L. AA. 59/11/32.

We Lwowie, dnia 19 sierpnia 1932 r.

Budowa wodociągu dla stacji kolej. w Sandomierzu.

OGŁOSZENIE.

Urząd Wojewódzki podaje do publicznej wiadomości, że Komisja obchodowa wraz z rozprawą wywłaszczeniową i wodną w sprawie zamierzonej przez Dyrekcję Okręgową Kolei Państwowych w Radomiu budowy w Trześni wodociągu, celem zaopatrzenia w wodę z rzeki Trześniówki stacji wodnej na stacji kolejowej w Sandomierzu odbędzie się dnia 7 września 1932 r. o godz. 8 rano.

Punkt zborny Komisji w poczekalni na stacji kolejowej w Sandomierzu.

Pobór wody odbywać się będzie w maksymalnej ilości 700 m^3 na dobę.

Projekt techniczny wraz ze sprawozdaniem technicznem wyjaśniającym sposób wykonania budowli i urządzeń będą wyłożone do publicznego wglądu w Starostwie w Tarnobrzegu, oraz stosownie do postanowienia § 14 ustawy z 18 lutego 1878 r., nr. 30 Dz. U. P. austr. plany i wykazy gruntów, które mają być obciążone służebnością w Urzędzie gminnym w Trześni w czasie od 22 sierpnia 1932 r. przez dni 14.

Zarzuty przeciw zamierzonemu wywłaszczeniu i projektowi można wnosić w ciągu tych 14 dni do Starostwa powiatowego w Tarnobrzegu, lub w czasie rozprawy komisyjnej.

Zarzuty późniejsze nie będą uwzględnione.

Za Wojewodę:
D a n i e l e c, w. r., radca wojewódzki.

183.

Magistrat król. stoł. m. Lwowa.
L. dz. III/4 3272/32.

Lwów, dnia 12 sierpnia 1932.

OGŁOSZENIE

o uchwaleniu planu zabudowania.

Magistrat król. stoł. m. Lwowa ogłasza po myśli art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 16 lutego 1928 Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202, że Reprezentacja miasta uchwaliła plan zabudowania gruntów, obj. whl. 5039/I, 3652/I, 3653/I, położonych przy ul. Wuleckiej, stanowiących własność p. inż. Djonizego Howartha i Tow., oraz p. gr. 7877/3 stanowiącej tab. własność Gminy m. Lwowa.

Powyższy plan zabudowania jest wyłożony do publicznego przeglądu w biurze Wydziału III, Ratusz III p. drzwi Nr. 128, w godzinach urzędowych, t. j. od 11-tej do 13-tej przez 4 tygodnie, licząc od dnia 16 sierpnia do dnia 13 września 1932.

Osoby interesowane mają prawo zaznajamiać się w powyższym terminie z treścią planów zabudowania, a w okresie następnych dwu tygodni, licząc od 13 września do dnia 27 września 1932, mogą być zgłaszane do Magistratu zarzuty przeciw tym planom.

Prezydent Miasta w. z.
Inż. O l s z e w s k i w. r.

184.

STATUT

podatku od kopalń w drohobyckim zagłębiu kopalnianem

uchwalony na posiedzeniu Tymczasowej Rady Powiatowej, w dniu 16 lutego 1932 r. i zatwierdzony reskryptem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu z dnia 8 czerwca 1932, Nr. SF. 45/3/1932 intymowanym reskryptem Urzędu Wojewódzkiego z dnia 24-go czerwca 1932, L. SF. 4/4/4/1932/I

Na zasadzie art. 5 ustawy z 11 sierpnia 1923 Dz. U. Nr. 94, poz. 747 i § 4 rozp. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 18 marca 1924, Dz. U. Nr. 31, poz. 317 wprowadza się na rzecz powiatowego Związku Komunalnego w Drohobyczu i na rzecz Związków Komunalnych gminnych w obrębie których już są lub w przyszłości powstaną kopalnie soli i ropy naftowej na czas od 1 kwietnia 1932 do końca marca 1933 roku samoistny podatek od kopalń.

§ 1.

Przedmiot opodatkowania stanowi ropa naftowa, oraz sól wydobywana w gminach powiatu drohobyckiego.

Dotychczasowemi gminami powiatu drohobyckiego, na terenie których są już kopalnie nafty względnie soli są gminy: Mraźnica, Tustanowice i Borysław złączone obecnie w jedną gminę Borysław oraz Opaka, Orów, Schodnica i Stebnik.

§ 2.

Do uiszczenia podatku są obowiązani posiadacze względnie właściciele kopalń wymienionych w § 1, oraz osoby prywatne jako dzierżawcy państwowych kopalń soli.

§ 3.

Od podatku wolne są kopalnie soli i żupy znajdujące się w zarządzie państwowym i podlegające monopolowi państwowemu, oraz kopalnie ropy naftowej, uznane przez kompetentne władze, jako kopalnie t. zw. pionierskie (poszukiwawcze) na zasadzie rozp. Prezydenta Rzplitej z 17 listopada 1927 Dz. U. Nr. 102, poz. 885.

§ 4.

Podatek będzie wymierzany od ilości wydobytych minerałów i łącznie na rzecz powiatu i interesowanych gmin wynosi 0'5 (pięć dziesiętnych %) ceny, względnie wartości sprzedażnej wydobytego minerału zdatnego do obrotu.

Powiatowy Związek Komunalny jest obowiązany połączonym gminom Borysławia, Mraźnicy i Tustanowice wypłacić 1/2 części, a gminom Orowa Schodnicy, Stebnika i Opaki 1/3 sum, pobranych w tych gminach, tytułem podatku od kopalń, a to w ciągu dni 14 po pobraniu podatku.

§ 5.

Wymiar podatku uskutecznia Wydział Powiatowy na podstawie danych, dostarczyć się mają-

cych przez odnośnych posiadaczy (właścicieli) kopalń, którzy swoje zeznania zobowiązani są przedłożyć Wydziałowi Powiatowemu po upływie każdego miesiąca do 14 dni.

Sposób składania zeznań, ich badanie, dokonanie wymiaru podatku, zawiadomienie płatników o jego wysokości zapomocą nakazów płatniczych, wogóle tok dalszego postępowania zostanie unormowany i ustalony w przepisach wykonawczych, jakie wyda Wydział Powiatowy po porozumieniu się z interesowanemi gminami.

§ 6.

Termin płatności ustala się w ten sposób, że przypadający dla samorządów 0'5% podatek kopalniany uiszczać należy do Kasy Wydziału Powiatowego w całości w ratach miesięcznych z dołu, najpóźniej do 14 dni po upływie miesiąca. Tymczasowy Wydział Powiatowy władny jest zezwolić na spłacenie tego podatku w ratach kwartalnych.

§ 7.

W wyjątkowych wypadkach może Wydział Powiatowy obniżyć przypadającą należytość podatku, ale tylko co do swojej części, natomiast co do części drugiej przypadającej na rzecz gminy, może to Wydział Powiatowy uskutecznić jedynie za zgodą odnośnej zwierzchności gminnej.

§ 8.

Nieuiszczony w terminie podatek będzie ściągnięty w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucji i odsetek za zwłokę, według postanowień ustawy z 31 lipca 1924 Dz. U. Nr. 73, poz. 721, zmienionej częściowo rozp. Prez. Rzplitej z dnia 17 maja 1927, Dz. U. Rzp. Nr. 46, poz. 401, przyczem przewidziane w wymienionych przepisach 2 stawka kary za zwłokę, zostaje obniżona aż do odwołania do wysokości 1'5%. Za uiszczenie wymierzonego podatku odpowiadają Wydziałowi Powiatowemu tak właściciel kopalni, jako też właściciel wyprodukowego minerału, o ile podatek od uzyskanej produkcji nie został uiszczony.

§ 9.

Odwołanie w prawach objętych niniejszym statutem należy wnosić w terminie i w trybie przewidzianym w art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 Dz. U. 94, poz. 747.

§ 10.

Winni wykroczeń przeciwko postanowieniom niniejszego statutu względnie wydanym na jego podstawie przepisom wykonawczym, ulegają karze porządkowej do wysokości 345 zł. 90 gr., o ile wykroczenie takie nie jest karalne na zasadzie art. 62—66 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923, Dz. U. 94, poz. 747.

§ 11.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez Władzę nadzorczą i ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Lwowskiego, oraz w gminach interesowanych w sposób w tych gminach przyjęty, z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1932 do dnia 31 marca 1933 r.

185.

RUCH SŁUŻBOWY.

Etat Ministerstwa Komunikacji.

Wojewoda lwowski przeniósł Władysława Kwiecińskiego, technika drogowego w IX st. sł. w powiatowym zarządzie drogowym w Tarnobrzegu w stan spoczynku z dniem 31 sierpnia 1932.

Ruch służbowy we Władzach i Urzędach Skarbowych podległych Izbie Skarbowej I we Lwowie w miesiącu lipcu 1932 r.

Mianowani:

Księgowy w VIII st. sł. w Urzędzie Skarbowym w Turce **Łodyński Tomasz** — kontrolerem w dotychczasowym st. sł. z dn. 23 lipca 1932 r.

Kontroler w VIII st. sł. w Urzędzie Skarbowym w Turce **Lipiński Roman** — skarbnikiem w dotychczasowym st. sł. z dn. 23 lipca 1932 r.

Skarbnik w V st. sł. w Urzędzie Skarbowym w Łańcucie **Leszczyński Teodozy** — kontrolerem w dotychczasowym st. sł. z dn. 23 lipca 1932 r.

Skarbnik w VIII st. sł. w Urzędzie Skarbowym w Turce **Gdula Józef** — kontrolerem w dotychczasowym st. sł. z dn. 23 lipca 1932 r.

Praktykant na stanowisko II kat. w Urzędzie Skarbowym w Sanoku **Borczyk Wacław** — praktykantem na stanowisko I kat. z dn. 25 lipca 1932.

Przeniesieni:

Referendarz w VII st. sł. **Sosenko Piotr**, z Wydziału II Izby do okręgu Izby Skarbowej w Grudziądzu i mianowany inspektorem skarbowym w dotychczasowym st. sł. z dn. 28 lipca 1932 r.

Kontroler w VIII st. sł. **Bombas Rajmund** — z I Urzędu Skarbowego we Lwowie do Wydziału III Izby w dotychczasowym charakterze i st. sł. z dn. 1 lipca 1932 r.

Prowizoryczny asystent mierniczy w X st. sł. **Mouson Zygmunt** — z Urzędu Katastralnego we Lwowie do Urzędu Katastralnego w Lesku w dotychczasowym charakterze i st. sł. z poruczeniem Kierownictwa Urzędu z dn. 12 lipca 1932 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

Inspektor skarbowy w VI st. sł. w Urzędzie Skarbowym w Sokalu **Koloński Michał**, z dniem 5 lipca 1932 r.

Komisarz Kontroli Skarbowej w X st. sł. w okręgu Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopoli Państwowych w Rzeszowie — Rejon kontrolny w Rozwadowie **Nowak Karol**, w dn. 22 lipca 1932.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Skarbnik w VIII st. sł. w Urzędzie Skarbowym w Rzeszowie **Węgrzynowicz Miron**, z dniem 31 lipca 1932 r.

Zmarli:

Rewident Kontroli Skarbowej w XI st. sł. w Okręgu Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych w Rzeszowie — **Konieczny Karol**, dnia 7 lipca 1932 roku.

Ruch służbowy we Władzach i Urzędach Skarbowych podległych Izbie Skarbowej II we Lwowie, na obszarze Województwa lwowskiego w miesiącu lipcu 1932 r.

Przeniesieni:

Ministerstwo Skarbu przeniosło:

Referendarza VII st. sł. **Kobera Jakóba** z Ministerstwa Skarbu do IV Wydziału Izby w dotychczasowym charakterze i st. sł. z dn. 28 lipca 1932 r.

Prezes Izby Skarbowej II we Lwowie przeniósł:

Prowiz. sekretarza w X st. sł. **Radomskiego Jana** z Urzędu Skarbowego w Zborowie do Wydziału II Izby Skarbowej w dotychczasowym charakterze i st. sł. z dn. 4 lipca 1932 r.

Przyjęci na kontrakt:

Dr. Zarudzki Adam do Wydziału II Izby w charakterze kontraktowego buchaltera za wynagrodzeniem 450 zł. miesięcznie, z dn. 1 lipca 1932 r.

Prezes Dyrekcji Ceł zwolnił na własną prośbę z dniem 8 sierpnia 1932 ze służby pracownika kontraktowego **Tadeusza Laskowskiego.**

Etat Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

P. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

a) przeniósł na własną prośbę praktykanta leśnego **Aleksandra Łazowskiego** z Nadleśnictwa Świsłockiego, Dyrekcji Lasów Państwowych w Białowieży do okręgu Dyrekcji Lasów Państwowych we Lwowie przy zachowaniu dotychczasowego charakteru stosunku służbowego i uposażenia.

P. Dyrektor Lasów Państwowych we Lwowie:

a) dopuścił do służby przygotowawczej I kategorji w charakterze praktykantów techniczno-leśnych w X st. sł. 1) inż. **Kazimierza Majewskiego,** 2) inż. **Stefana Chrzanowskiego;**

b) przeniósł w stan spoczynku leśniczego w IX st. sł. Nadleśnictwa Drohobycz **Piotra Górala** — z dniem 31 lipca 1932 r.;

c) przemianował kontraktowego praktykanta leśnego **Witolda Kiendzieńskiego** w Nadleśnictwie Berehy na kontraktowego podleśniczego.

Dział nieurzędowy.

186.

PRZETARG OFERTOWY.

10 Okręgowy Urząd Budownictwa w Przemyślu ul. Mickiewicza 44, ogłasza przetarg nieograniczony na:

1) wykonanie robót melioracyjnych na gruncie przykoszarowym 4 pp. Leg. w Kielcach. Termin otwarcia ofert dnia 7 września 1932 r. godz. 9-ta.

2) budowę domu wypoczynkowego dla podoficerów w Rodawie pod Jarosławiem. Termin otwarcia ofert dnia 16 września 1932 r. godzina 9-ta.

Do przetargu na roboty ad 1) dopuszczone będą tylko firmy melioracyjne.

Do ofert dołączyć należy:

a) kosztorysy ofertowe w 1 egz. z cenami jednostkowemi i sumami ostatecznemi, wpisanemi cyfrowo i słownie,

b) poświadczenie Kasy Skarbowej na złożone wadjum w wysokości 1 proc. od sum oferowanych.

Ogólne i szczegółowe warunki budowli, kosztorysy ślepe, przepisy o ofertach do nabycia, rysunki zaś do obejrzenia w referacie budowlanym X Okr. Urzędu Budownictwa codziennie od godz. 12—13.

Zastrzega się unieważnienie ofert, oraz swobodny wybór oferenta.

Kierownik:
inż. Alojzy Trojanowski.

KOMUNIKAT.

§ 51 statutu Komunalnej Kasy Oszczędności powiatu tarnobrzeskiego w Tarnobrzegu został uzupełniony punktem 5) o następującym brzmieniu: „zaciągać pożyczki na podstawie upoważnienia związku poręczającego i za osobna poręką tego związku (reskrypt Min. Spraw Wewn.. z dnia 2 lipca 1930, NSG. 473/1 i Lwowskiego Urzędu Wojewódzkiego z 18 grudnia 1930 L. SF. 291/58/930).“

KOMUNIKAT.

W agencjach pocztowych Bazar, powiat Czortków, Kwasilów Czeski, powiat Równe, Czerna koło Ustrzyk pow. Lesko zaprowadzono służbę telegraficzną i telefoniczną.

KOMUNIKAT KOLEJOWY.

Stacja Kalinów, położona na linji Lwów — Sianki, Basznia i Werchrata, na linji Jarosław — Sokal, oraz Litwinów — Bożyków, na linji Lwów — Podhajce, będą od dnia 15 sierpnia 1932 r. zamknięte dla przyjmowania telegramów prywatnych.

Zakres czynności ekspedycyjnych powyższych stacyj nie został zmieniony.

Zagubienia i unieważnienia dokumentów.

W dniu 11 czerwca 1932 r. z mieszkania sołtysa wsi Kołozuby gminy różańskiej, zginęła pieczęć z napisem „Sołtys gromady Kołozuby“.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez PKU. Lwów - miasto na nazwisko Mgr. Izrael Freilich ze Lwowa.

Unieważnia się skradziony blankiet wekslowy z podpisem Karola Pawełkiewicza ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną legitymację urzędniczą wydaną przez Kuratorjum OSL. we Lwowie na nazwisko Olga Ciepanowska z Przemyśla.

Unieważnia się zgubiony numer rejestracyjny samochodu Nr. LW. 90974, własność Łucji Czerkawskiej ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną legitymację kolejową, wydaną przez Województwo lwowskie, na nazwisko dr. Stanisław Serwacki.

Unieważnia się zagubioną książeczkę wojskową, wystawioną przez PKU. Jarosław, na nazwisko Pawła Chrebora, urodzonego w roku 1908.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Serji C. Nr. 349445, własności ks. Jana Kamińskiego z Zalesia, powiat Rzeszów.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia, Serja C. Nr. 351401, własność Elżbiety Trzociak ze Swilczy, pow. Rzeszów.

Unieważnia się skradzioną legitymację, wydaną przez Magistrat w Żółkwi i kartę wojskową, wydaną przez PKU. Rawa Ruska, na nazwisko Roman Barański w Żółkwi.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez PKU. Jarosław na nazwisko Błażej Tomków z Żukowa pow. Lubaczów.

Unieważnia się zagubione zaświadczenie wojskowe względnie książeczkę wojskową, wydane przez PKU. Jarosław na nazwisko Werbeneć 2 im. Onufry Piotr, urodzony w r. 1909.

Henryk Skonka, urodzony 1901 r. w Łodzi, unieważnia skradzioną książeczkę wojskową, wydaną przez PKO. Tomaszów Mazowiecki.

Unieważnia się zgubioną licencję na prawo prowadzenia pojazdów mechanicznych Nr. 1104, wydaną przez Województwo lwowskie DRP. na nazwisko Jakób Manz ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez PKU. Lwów - miasto na nazwisko Władysław Tyszkowski ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną legitymację nauczycielską Nr. 395/29, wydaną przez Kuratorjum OSL. we Lwowie, na nazwisko Janina Cybulska z Hussakowa pow. Mościska.

Adres Redakcji i Administracji: „Lwowski Dziennik Wojewódzki“, Lwów, Urząd Wojewódzki, Wydział Ogólny. — Nr. telefonu Redakcji i Administracji 21.

Prenumerata rocznie 18 zł., półrocznie 9 zł., kwartalnie 4·50 zł.

Należytość za prenumeratę i ogłoszenia należy przesyłać Administracji „Lwowskiego Dziennika Wojewódzkiego“ za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności. Konto Nr. 30.625.

„Dziennik urzędowy“ przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za jednoszpaltowy wiersz milimetrowy lub jego miejsce 20 gr.

Cena numeru pojedynczego 1.50 gr.

Z drukarni „SłowaPolskiego“, we Lwowie, ul. Zimorowicza 15.